

СВИРАЧЪТЪ НА ФЛЕЙТА

Близо до Филиповата кръчма бѣше амбулаторията на фелдшера — низка бѣла кжщичка, наскоро мазана, затуй, огрѣна сега отъ слънцето, ослѣпително се бѣлѣеше. Съ часове вече тамъ чакаха болни, дошли да се прегледатъ. Вънъ покрай стената бѣха насядали тричетири жени, нѣкои съ малки деца, и съ високъ гласъ, като говорѣха едновременно почти всички, разказваха една на друга болкитѣ и наказанията си. Отъ другата страна на вратата бѣше седналъ единъ възстаръ селянинъ съ превързана ржка, обвесена на шията му съ кърпа, и сладко-сладко си пухкаше съ кжсата си луличка. Той не поглеждаше женитѣ, нито слушаше какво приказватъ. Познаваше се, че е дохождалъ тукъ не единъ пжтъ.

Другъ селянинъ, съ ржце въ джебоветѣ на потуритѣ си, стоеше правъ малко по-напредъ. Той бѣше високъ, кокалестъ човѣкъ, съ посърнало, жълтеничево лице и, навжсенъ, замислено гледаше къмъ кѣра. По всичко личеше, че него не болестъта му го мжчи, — той бѣше коравъ и можеше да ѝ надвие, — а го бѣ-